

II Księga Samuela

Rozdział 7

1. Kiedy król wreszcie zamieszkał w swoim domu, a WIEKUISTY użył mu zewsząd pokoju od wszystkich jego nieprzyjaciół, 2. wtedy król powiedział do Natana, proroka: Spójrz! Ja mieszkam w cedrowym domu, a Boża Arka umieszczona jest pośród zasłon. 3. Zaś Natan powiedział do króla: Cokolwiek masz w twoim sercu – idź, wykonaj, bo WIEKUISTY jest z tobą. 4. Ale jeszcze tej samej nocy doszło Natana słowo WIEKUISTEGO, mówiąc: 5. Idź, oświadczyć Mojemu słudze Dawidowi: Tak mówi WIEKUISTY: Ty mi chcesz budować dom na Moją siedzibę? 6. Przecież nie mieszkałem w domu od dnia, w którym z Micraim wyprowadziłem synów Izraela – aż do dzisiejszego dnia; lecz przebywałem w namiocie, w Przybytku. 7. Czy kiedykolwiek, kiedy tak pielgrzymowałem z synami Izraela, powiedziałem słowo do któregoś z przedstawicieli Izraela, którym powierzyłem pasterzenie Mojemu ludowi – Izraelowi, mówiąc: Czemu mi nie budujecie cedrowego domu? 8. Jednak teraz tak oświadczysz Mojemu słudze Dawidowi: Tak mówi WIEKUISTY Zastępów: Ja ciebie wziąłem z owczarni, z tyłu stad, abyś był księciem nad Moim ludem, nad Izraelem. 9. I byłem z tobą wszędzie, gdzie chodziłeś; przed twym obliczem wytępiłem wszystkich twoich wrogów, i uczyniłem ci wielkie imię, jak imię wielkich, którzy są na ziemi. 10. Także ustanowiłem miejsce dla Mego ludu – Izraela i osadziłem go tak, by zamieszkał na swoim miejscu, nie był nadal niepokojony i by go dłużej, jak przedtem, nie gnębili synowie bezprawia. 11. Zaś od dnia, w którym ustanowiłem sędziów nad Moim ludem – Izraelem, i użyłem ci pokoju od wszystkich twoich wrogów, WIEKUISTY ci zapowiadał, że WIEKUISTY sam ci zbuduje dom. 12. Gdy się wypełnią twoje dni i spoczniesz przy twoich przodkach – wtedy dźwignę twójgo potomka po tobie, który wyjdzie z twójgo łona, i utwierdzą jego królestwo. 13. On zbuduje dom Mojemu Imieniu, a Ja utwierdzą na wieki tron jego królestwa. 14. Ja mu będę za Ojca, a on mi będzie za Syna; zegnę go i skarzę ludzkim biczem oraz plagami ludzkich synów. 15. Jednak nie odstąpi od niego Moja łaska; tak, jak odjąłem ją od Saula, którego odrzuciłem przed twym obliczem. 16. Lecz twój dom będzie trwałym przed tobą oraz na wieki twoje królestwo; twój tron będzie utwierdzony na wieki. 17. Zaś Natan powtórzył Dawidowi ściśle według tych słów oraz według całego tego objawienia. 18. Wtedy król Dawid wszedł, zatrzymał się przed obliczem WIEKUISTEGO i zawołał: Czym ja jestem, Panie, WIEKUISTY oraz czym jest mój dom, że mnie przyprowadziłeś aż dotąd? 19. I to jeszcze nie wystarczyło w Twoich oczach, Panie, WIEKUISTY, bo rozciągnąłeś Twoje przyrzeczenie na dom Twojogo sługi w odległych czasach! Czy nie jest to wskazówką dla człowieka, Panie, WIEKUISTY? 20. Ale co jeszcze więcej ma Ci powiedzieć Dawid? Przecież Ty sam znasz Twojogo sługę, Panie, WIEKUISTY! 21. Z uwagi na Twoje Słowo i według Twojogo serca spełniłeś wszystkie te wielkie rzeczy oznajmiając je Twemu słudze. 22. Dlatego jesteś wielkim, WIEKUISTY, Boże, bo nikt ci nie dorówna i nie ma Boga oprócz Ciebie, co usłyszeliśmy naszymi własnymi uszami. 23. I kto jak Twój lud – Izrael,

ten jedyny naród na ziemi; dla którego przyszedł sam Bóg, by go sobie wyzwolić na naród oraz zapewnić Imię i by spełnić dla niego te wielkie dzieła oraz wspaniałe czyny. To wszystko dla Twojego kraju, z uwagi na lud, który sobie wyzwoliłeś z Micraim, wbrew narodom i ich bożyszczom. **24.** Utwierdziłeś sobie Twój izraelski lud, by Ci był ludem na wieki; zaś Ty, WIEKUISTY, stałeś się ich Bogiem. **25.** A teraz WIEKUISTY, Boże, słowo, które wypowiedziałeś o Twym słudze oraz o jego domu – utwierdź na wieki oraz zrób jak wypowiedziałeś. **26.** By na zawsze wspaniło się Twoje Imię i mówiono: WIEKUISTY Zastępów jest Bogiem w Israelu, i aby się utwierdził przed Twym obliczem dom Twojego sługi – Dawida. **27.** Gdyż Ty, WIEKUISTY Zastępów, Boże Israela, objawiłeś uszom Twojego sługi, mówiąc: Tobie zbuduję dom! Dlatego Twój sługa zdobył się na odwagę pomodlić się do Ciebie tą modlitwą. **28.** Zatem teraz, Panie, WIEKUISTY, Ty jesteś Bogiem, a Twoje słowa są prawdą, i przyrzekłeś swojemu słudze to dobro. **29.** Więc chciej pobłogosławić dom Twojego sługi, by trwał przed Tobą na wieki; bo Ty, Panie, WIEKUISTY, wypowiedziałeś, że Twoim błogosławieństwem będzie ubłogosławiony dom Twojego sługi na wieki.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012